

Film i Glostrup Bio

Medlemsblad for Sofarækken

Nr. 81 - februar 2018

Henrik Prip

Den alsidige skuespiller

Film i Glostrup Bio

Medlemsblad for

Ansvarshavende: *Arne Christensen*

Redaktør: *Holger Pedersen*
redaktionen@glostrupbio.dk

Eget tryk
Oplag: 550

Glostrup Bio

Bryggergårdsvej 2, 2600 Glostrup
Billetter: 4396 0201 / www.glostrupbio.dk

Biografleder: *Lotte Warming*,
4396 0806 / glostrupbio@glostrupbio.dk

Sofarækken

Formand : *Arne Christensen*,
Højmarksvej 14, 2600 Glostrup
4363 0664 / 4061 7180 (mobil)
formand@glostrupbio.dk
www.glostrupbio.dk/sofa

3 Formandens klumme

Henrik Prip

Den alsidige skuespiller

4 En formiddag i Glostrup Bio

*Tak for henvendelsen, det vil jeg gerne
Om større og mindre roller*

7 Teenagerens skuespillerdrømme

*Grænsen mellem Skodsborg og Vedbæk
Puk stammer ikke!*

10 På skuespillerskolen

*... efter 14 forsøg på optagelse
Skuespillerskolen i Odense 1986-90*

12 Teaterkarrieren

*Fastansat på Odense Teater 1990-1994
Freelance på mange teatre
Mungo Park - et ensembleteater
Forfatter, dramatiker og instruktør*

17 Roller på tv og film

*En stor del af tidens tv-serier
Over 30 film i et kvart århundrede*

20 Sommerfugleeffekten

*Efter brylluppet
Nærmeste fremtid*

22 Glostrup Bio

En travl og munter arbejdsplads

Formandens klumme

Glostrup Bio - din biograf

Med dette blad følger indkaldelse til *Sofarækkens* ordinære generalforsamling. Eftersom det er foreningen, der ejer biografen, er den simpelthen din. Mød derfor op på generalsamlingen for at få at vide, hvordan din biograf egentlig har det. Hvordan det er gået siden sidste generalforsamling - og hvad bestyrelse og ledelse har af planer og forventninger til fremtiden.

Vi har nu lagt hele to jubilæer bag os. Det er 101 år siden, den første biograf kom til byen og 2. juledag var det 70 år siden, der var indvielse af den nuværende bygning. Det fejrede vi en måned før tid, fordi vi regnede med, at du og mange andre ville prioritere familien højt i julen.

Glostrup har en fin og velholdt biograf med en lang historie og en tradition for at være en del af byens liv. Vi føler os forpligtede til at videreføre traditionerne, men også for at biografen er velholdt og kan følge med tiden.

Biografen kan ikke som i gamle dage leve af 7- og 9-forstillingen samt børnefilmen om søndagen. Dels er det nødvendigt med den økonomiske støtte fra kommunen, og dels skal vi hele tiden være opmærksomme på at tjene yderligere penge ved at stille vores faciliteter til rådighed for erhvervsliv og foreninger. Som omtalt i sidste nummer er det planen at flytte toiletterne til nedre foyer for derved at skaffe bedre plads både til disse og i øvre foyer.

Uden de mange aktive, der kommer både fra *Glostrup* og nabokommunerne, ville det ikke være muligt at drive biografen rentabelt. Mange af de aktive møder du, når du besøger biografen. Men der er også mange, der arbejder bag kulisserne (se side 22-24). Tak til alle jer - både aktive og almindelige medlemmer - der støtter op om foreningen og biografen.

Arne Christensen

Henrik Prip

- *den alsidige skuespiller*

En formiddag i Glostrup Bio

Tak for henvendelsen, det vil jeg gerne ...

... skrev skuespilleren *Henrik Prip* ganske enkelt, da jeg havde sendt ham en mail om et interview. Der skulle så lige findes plads i kalenderen, for han er en travl mand og er netop i færd med at indøve en hovedrolle på et teater. *Henrik Prip* har medvirket i over 30 film og over 20 tv-produktioner samtidig med, at han har været teaterskuespiller på de fleste teatre samt skrevet og instrueret. På det hvide lærred så vi ham senest som hovedpersonens far i brødrene *Avaz's* film *Mens vi lever*, som *Glostrup Bio* viste i oktober.

Henrik Prip er 57 år og bor på *Frederiksberg* med sin kone, *Pia Jette Hansen*, som efter at have været direktør for *Holbæk Teater* og *Østre Gasværk Teater* nu er direktør for *Bellevue Teatret*. De har været sammen, siden de gik på skuespillerskolen i *Odense*, og de har to voksne sønner, *Oskar* og *Louis*.

En formiddag i december kom *Henrik Prip* til *Glostrup* i sin lille, fiks blå bil, der faktisk er grøn, altså på den fornuftige og økonomiske måde. Vi startede med en rundvisning i den tomme biograf og tog derefter plads i biografens hyggelige foyer med en kop kaffe. *Henrik* var meget interesseret i den gamle biografers historie og det frivillige arbejde.

Om større og mindre roller

En af årsagerne til, at jeg gerne ville interviewe netop dig er, at du er så utrolig produktiv og alsidig. Og så har jeg den personlige oplevelse af dig, at jeg altid kan huske dig bagefter, uanset hvor stor eller lille din rolle har været. Du brænder igennem, men ofte med diskrete midler.

Det var da dejligt at høre! Det er rigtigt, at jeg har spillet både større og mindre roller, men jeg kan ikke rigtig lide denne sondring mellem hovedroller og biroller. Arbejdet med rollen er det samme. Jeg synes da, jeg har taget min part af store roller, også på film og tv, men jeg er klar over, at jeg har et ansigt som ligner én, man har mødt i banken, eller som sit barns skolelærer – eller så mange andre. Derfor kan jeg indgå i så mange sammenhænge.

På en måde er små roller sværere at spille end store roller. Det er meget nemmere at have en stor rolle, fordi der er mere at tage af. Der er en større manual og en bedre beskrevet karakter. Når man kommer ind som et talende jakkesæt, er der jo ingen karakter og ingen forhistorie at tage af. Man skal skabe hele huset selv ud af én mursten. I større roller får man alle byggeelementerne foræret fra start.

Stillbillede fra *Mens vi Lever* af brødrene Avaz. Med Charlotte Munk og Julie Christiansen.

F.eks. i *Mens vi Lever*, er din rolle et af omdrejningspunkterne for filmens handling, selv om rollen vel er en stor birolle.

Der er der netop også en forhistorie. Der er et stort isbjerg nedenunder den rolle. Den var sjov at spille, fordi den har en reel, følelsesmæssig funktion i forhold til hovedkaraktererne – og for ham selv. For filmens handling og fremdrift.

Jeg havde inden da lavet en kortfilm med *Milad Avaz: Et Lift*. Jeg spillede her sammen med *Julie Christiansen*, som havde en hovedrolle i *Mens vi Lever*. *Et Lift* fik *EKKO's Shortlist Award* i 2016. Jeg kendte altså *Milad* på forhånd, men ikke *Mehdi*, instruktøren. *Milad* er en sød, rar og ordentlig fyr, og mødet med *Mehdi* var også yderst positivt. Jeg har sindssyg meget respekt for de brødre. De er rundet af et særligt stof. De er modige og har god smag. *Milad* kan virkelig skrive for film. De siger bare: "*Jeg gør det!*". De har en lysende fremtid foran sig, hvis de kan blive ved med at holde tungen lige i munden.

Tænk engang, at deres film havde premiere i 90 biografer. Det er flot for sådan en film, som tør eksistere med sit eget langsomme tempo og de store følelser. En type melodrama, som er meget sjælden i dansk film.

Jeg tudede, da jeg så den.

Sofarækkens medlemmer var indbudt til en forpremiere, hvor der var lejlighed til at møde *Mehdi*, *Misam* og *Milad Avaz*, skuespilleren *Sebastian Jessen* og den amerikanske fotograf. Hvad er det, du arbejder med netop i denne tid?

Jeg er i gang med prøver på *Faust* på *Mungo Park Teatret*, samtidig med, at jeg spiller andre forestillinger om aftenen. Vi har ret travlt deroppe i *Allerød*, men der er da plads til, at jeg fortsat kan tage mange roller på film og tv.

Teatret *Mungo Parks* promotionbillede til forestillingen *Faust*. © *Mungo Park*

Teenagerens skuespillerdrømme

På grænsen mellem Skodsborg og Vedbæk

Du er født nord for København, men det står forskelligt rundt omkring.

Jeg er født i Hellerup på Sankt Lucas Stiftelsen, men jeg boede i Skodsborg i de første 19 år af mit liv. Lige på grænsen mellem Skodsborg og Vedbæk. Hegnet i vores have var grænsen.

Din far var sportsjournalist ved *Berlingske Tidende*, Poul Prip Andersen, og din mor, Birgitte, var rejsefører ind imellem. Sjovt nok var din farfar, Emil Andersen (1893-1939) også sportsjournalist. Han var kendt fra *Berlingske* og især *BT*, som *Mr. Smile*. En af de tidlige stjernereportere indenfor sporten. Kender du denne tegning af ham?

Nej, hvor sjovt! Ham har jeg desværre ikke mødt, da han døde allerede i 1939.

Navnet *Prip* kommer fra min far-mor. Slægtsnavnet stammer vist nok fra *Ukraine*, og der skulle være tale om indvandrere fra området ved floden *Pripjat*. Det er der i hvert fald nogen, der siger.

Der er også nogen, der henviser til en jysk adelsslægt, der ellers uddøde i 1600-tallet. Slægten havde et rødt møllehjul som skjold, men der står nu ikke nogen slotte og venter på mig.

Jeg ved ikke, om det overhovedet har noget med mig at gøre, men jeg håber på at forske i det en dag, når jeg får tid.

Du har en ældre bror, er han så blevet sportsjournalist eller skuespiller?

Han er jurist.

Henrik Prips farfar, Emil Andersen, tidens mest kendte sportsjournalist, ses her på en plakat fra 1921, der er tegnet af Herluf Jensenius.

Fra jubilæumsbogen *B.T* p.t. fra 1966

Efter folkeskolen blev du student fra *Holte Gymnasium*, så det lignede begyndelsen på en akademisk karriere. Jeg mener godt at kunne henvise til, at du altid har døjet med en talefejl. Du skrev i år en kronik i *Politiken* om det. Jeg kan da godt høre en smule usikkerhed i stemmen, men det forhindrer ikke i at formulere dig præcist. Det har på ingen måde forhindret dig i at vælge et fag, hvor stemmen er meget vigtig?

Jeg gik tilfældigvis til et møde i 2. g, da mit klassetrin skulle lave skolekomedie. Min ældre bror havde medvirket tre år før, og det så sjovt ud.

Om aftenen fortalte jeg det til min mor. Hun spurgte forsigtigt: "*Tror du ikke, du kommer til at stamme?*". Jeg svarede: "*Ja, jeg stammer – men Puk stammer ikke*". Jeg forstår ikke, hvordan jeg så profetisk kunne finde på det svar. Jeg kunne jo ikke vide det. Jeg udsatte mig selv for den største fare, jeg overhovedet kunne. Men jeg var fuldkommen rolig.

Det gik så fint, at jeg blev klar over, at det var sådan noget, jeg skulle lave i mit liv. Det var ikke bare, fordi jeg ikke stammede. Jeg havde det sjovt, og jeg syntes, at det var let og ligetil. Jeg turde meget mere, end jeg plejede, og jeg havde let ved at gøre det. Jeg kunne se, hvordan de andre stod og var generede og havde sværere ved det.

8

Du har beskrevet dit hjem som godt med kærlige og rummelige forældre, men på et tidspunkt gjorde du og din bror alligevel lidt oprør mod det borgerlige liv i det pæne kvarter. Blev lidt langhårede og sådan noget.

Ja, men der taler vi om slutningen af 1970'erne. Vi boede i et ret borgerligt område, men min mor var rimelig venstreorienteret. Hun kunne godt gennemskue al denne pænhed, borgerlighed og fjernhed. Jeg var vel ikke så voldsom oprørsk, men jeg havde ikke lyst til at blive boende i området. Jeg ville hellere ind til byen og flippe lidt ud. Jeg hverken kan eller vil dog løbe fra, at jeg er en pæn dreng fra et borgerligt miljø. Det gælder vel både væremåde og tale. Jeg har talt meget mere affekteret i min ungdom, end jeg gør nu. Jeg sagde "me-ed" (meget) engang.

Faktisk begyndte jeg at studere jura ligesom min bror, men det varede kun et år. Min far var for resten også jurist, men han nåede ikke at bruge uddannelsen til noget, fordi han valgte journalistikken.

Jeg skulle ikke være jurist – jeg skulle lave noget teater! Så jeg lavede et eller andet med teater hele tiden. F.eks. var jeg i 1981 med i en teatergruppe, *La Casa*, skabt af nogle flygtninge fra *Chile*. Gruppen bestod bl.a. af senere så kendte navne som *Charlotte Sieling*, *Rasmus Haxen* og *Abelone Koppel*. Gruppen, der eksisterede et års tid, blev ledet af en fransk-chilener, *Serge*.

Han havde mødt os på en dramaskole, inden han lavede teatergruppen med os. Skolen holdt til på *Café Teatret*, og vi havde f.eks. *Vivian McKee*, *Serge* og flere andre som lærere. Det var en slags aftenskole én aften om ugen, som ikke gjaldt for en egentlig uddannelse. Da vi så begyndte i teatergruppen, arbejdede vi hver dag – 6 timer om dagen. Vi var alle på offentlige ydelser, for vi havde ikke tid til at arbejde. Til gengæld var det på en måde en alternativ uddannelse, vi påbegyndte i gruppen. Det var ikke gået i dag!

Vi lavede en forestilling på *Boulevarden*, et lille teater på *Søndre Boulevard*. Det hed "*Fare – 50 meter*", og vi havde alle røde, kropsnære trikoter på. Det var meget kropsligt – og meget prætentivt. Derefter fulgte flere teatergrupper, f.eks. *Sort Skærm* og i 1986 *Dr. Dante*, der holdt til i *Allerød* dengang. Den første forestilling, jeg var med i her, var *Mutanternes Tango* (1986).

Jeg arbejdede i årene 1979-86 i tre forskellige børnehaver og fritidshjem. I disse år var jeg også en del ude at rejse. Bl.a. tog jeg i 1983-84 på egen hånd et halvt år til *Indien*, *Nepal* og *Fjernøsten*. Det var vel sådan en slags dannelsesrejser, hvor jeg måtte ud at vise, at jeg kunne klare mig selv.

Mutanernes Tango på Dr. Dante i 1986.

Fra højre ses Peter Rygaard, Lotte Andersen, Birgitte Ohsten, Lars Kaalund, Henrik Prip (med hår) og Karen Jensen.

Fra Dr. Dantes scrapbog ©

Revyen København på Dr. Dante i 1987.

Fra højre ses Jesper Hyldegaard, Henrik Prip, Rasmus Haxen, Peter Rygaard, Zambo Rasmussen og Claus Uhland.

Fra Dr. Dantes scrapbog ©

På skuespillerskolen

... efter 14 forsøg på optagelse

Du blev uddannet på Skuespillerskolen ved Odense Teater i 1990.

Mens jeg lavede alt det, vi har talt om, søgte jeg optagelse på alle tre skuespillerskoler fra 1979, og til jeg endelig blev optaget i 1986. Jeg nåede op på fjorten forsøg, inden det lykkedes. Der er ca. 7-800 ansøgere hvert år, og der optages otte på hver af de tre skoler.

For mig handlede det om at knække koden og finde ud af, hvad der skulle til. Jeg fandt ud af, at det mest af alt handlede om at øve sig. En ret banal erkendelse, men jeg kom jo fra et alternativt teatermiljø, og ingen havde sagt noget til mig om, hvad der forventedes på skolen.

Mine forældre var efterhånden noget utrygge ved det. Det lignede ikke rigtig en levevej.

De havde hellere set dig som jurist?

Jeg vil ikke sige, at der var modstand mod, at jeg ville være skuespiller. De var bare bekymrede, og jeg var også selv lidt fløv over, at jeg kun ville kæmpe for denne ene ambition. Det er også lidt pinligt at være sådan én, der gerne vil føre sig frem. I det teatermiljø, jeg havde færdedes i før elevskolen, handlede det også noget om at være i opposition til det etablerede teater – og til det bestående i det hele taget.

I de første mange år øvede jeg mig ikke særligt meget inden optagelsesprøverne. Jeg havde en opfattelse af, at jeg ikke skulle øve mig, når jeg ikke havde lyst. At ånden bare skulle være over én. Da jeg opdagede, at jeg skulle øve mig en time hver dag i 2-3 måneder – også når jeg ikke havde lyst – begyndte det at fungere. Det handler overhovedet ikke om lyst, men derimod om disciplin. Man skal bare gøre det! Sådan er det med alt arbejde, når det kommer til stykket.

Jeg fik en ret sen erkendelse: "*Nåh, jeg skal arbejde! – det er det, jeg skal*". Jeg skal lave lektier, komme ovenpå og opdage: "*Nå det er dét, teksten handler om!*". For overhovedet at have en chance for at være nogenlunde tilstede ved en optagelsesprøve – og ikke blive grebet af nerver – skal man være sikker på, at man har øvet sig rigtig meget. Man skal vide, hvor karakteren ligger i kroppen. Det kommer ikke af sig selv.

Det erkendte jeg som 24-25-årig. Og så kom jeg ind!

Skuespillerskolen i Odense 1986-90

Var der nogle af dine kammerater fra skuespillerskolen, som også er landskendte?

Jeg var f.eks. på hold med Hella Joof og Morten Kirkskov, som nu er skuespilchef på Det Kongelige Teater. I Århus og Odense er man jo, i modsætning til København. knyttet til et fast teater i hele elevtiden.

Man er i praktik, og får noget løbende sceneerfaring.

Teaterkarrieren

Fastansat på Odense Teater 1990-94

Som uddannet skuespiller fortsatte du i *Odense Teaters* ensemble 1990-94. Hvad var din egentlige debut som færdiguddannet?

På *Odense Teater* var det i *Gustav Wied*s satiriske skuespil, *Dansemus*. En kæmpestor forestilling med mange medvirkende. Inden da havde jeg imidlertid haft orlov fra *Odense Teater* og været på turné med *Det Danske Teater*. Det var et stykke af *Neil Simon: Biloxi Blues*. Sådan en slags soldaterkomedie.

Jeg har fundet dette billede fra tiden i *Odense*. Det er fra *Spøgelset i Operaen*, hvor du ses mellem *Eddie Karnil* og *Kurt Dreyer*. Det ligner noget fra en stumfilm.

Ja, det er mig med alpehuen. Jeg havde otte roller i det stykke. Det var en meget crazy forestilling.

Du havde truffet din kone, *Pia Jette Hansen*, allerede på elevskolen. Hun var tredjeårs elev, da du var førsteårs. Hun blev ligeledes ansat på teatret, hvor i arbejdede sammen.

Hun var ansat i syv år og jeg i fire som uddannede. Vi kunne godt have blevet derovre i flere år, men der i 1994 syntes jeg og *Pia*, at det var ved at være på tide at hive os selv op med rode og prøve at springe ud i det ukendte.

Vi havde én rolle hver, da vi sagde op på *Odense Teater*. Det var hos *Jørgen Blaksted*s turnéteater, der kom rundt i landets teaterforeninger. Det var vores samlede fremtidsplaner: én rolle hver! Min forestilling hed *Far, Mor og Børn*, og var med *Jesper Langberg* og *Marianne Høgsgbro*.

Så kom der heldigvis en masse roller.

© Kurt Dreyer

Freelance på mange teatre

Vi kan ikke få plads til alle de stykker, men du spillede på bl.a. *Hvidovre Teaters Turné*, *Dr. Dante*, *Kanonhallen*, *Caféteatret*, *Mammut Teatret*, *Husets Teater*, *Aveny*, *Nørrebros Teater*, *Sorte Hest*, *Det Danske Teater*, *Das Beckwerk*, *Grob* og *Det Kongelige Teater* (*Turbinehallerne* og *Gamle Scene*). Og nu altså *Mungo Park*. Lidt af hvert, mange af byens mindre scener.

Det er en blanding af store og små scener. Jeg havde i årene i *Odense* udelukkende spillet på den store scene og i *Sukkerkogeriet*, som også er et stort rum. Derfor syntes jeg, det var dejligt at få lov også at spille på de mere intime scener, som der jo først bliver rigtig tale om med *Café Teatret*. Hovedparten af os nyder de små scener, fordi der er mere kontakt med publikum.

Har du haft roller, hvor du skulle synge?

Ja da. Jeg har sunget meget, f.eks. en af hovedrollerne i *Les Misérables* på *Odense Teater*. Vi har også meget sang med på scenen i *Allerød*. Jeg fandt dog ret hurtigt ud af, at "musical-musklen" ikke lige var mig. Der er altid en fare for, at det bliver meget glat. Jeg elsker at synge og synes, at det er noget af det sjoveste i verden.

Mungo Park, et ensembleteater

Med sine 172 pladser fordelt på 10 rækker er *Mungo Park* i *Allerød* et af de mindre. Stedet er lidt historisk derved, at det i sin tid var hjemsted for *Dr. Dante*, der flyttede til *Aveny Teatret* i 1992. *Lars Kaalund*, der for resten også har været direktør for *Gasværket*, var den første direktør. Siden 2005 har teatret haft et fast ensemble, som du har været medlem af siden 2014. Vi har allerede været inde på, at du har det godt med at være i ensemblet.

Det har jeg, og jeg er snart med i ti forestillinger nu. Vi er et repertoireteater, der spiller mange forestillinger samtidig. Vi er et fast ensemble på syv skuespillere, og jeg har nu været der i 3½ år.

Vores seneste forestilling hed *Fritz Hansen Folket*. Det handler om intet mindre end humanismens fald her i *Danmark*. Stykkets titel hentyder til kulturradikalismens møbelsnedker – men også til, at teatret ligger på *Fritz Hansens Vej* i *Allerød*. Hentydningen til de klassiske møbler har noget at gøre med, at vi er trængte – alle os med de "rigtige" meninger. Smagsdommerne er trængt og har ikke ret meget at skulle have sagt for tiden.

Jeg spiller titelrollen i *Faust*, og stykket har premiere i januar (Det er en fri bearbejdelse af *Goethes* drama fra 1802 /Red.). Der er ikke mange teatre, der har ensembler nu om stunder. Det er ellers kun *Det Kongelige Teater* og de store landsdelsscener i *Odense*, *Århus* og *Ålborg*, der har det.

Jeg syntes, det kunne være sjovt at prøve en ny ting i mit liv og at komme til et teater, som jeg deler værdier med i forhold til teatersyn, arbejdsmåder og energi. Det er da også rart at have en sammenhæng i sit arbejdsliv, efter i over 20 år at have sprunget fra isflage til isflage som freelance siden jeg forlod *Odense Teater*.

Jeg kan godt lide, at det, vi opfører, for en stor dels vedkommende er lavet af os selv helt fra scratch. Det giver et stort ejerforhold til det. Der er en stor energi i næsten hele tiden at lave verdenspremierer. Ingen har på forhånd en reference at sætte oplevelsen ind i. Det publikum, der følger os, er spændt på, hvad vi nu har fundet på. Det er ret hårdt at skulle stamppe noget nyt op af jorden hele tiden – men jeg synes, det er meget meningsfuldt.

Hamlet på Mungo Park. Hamlet blev spillet af Christine Albeck Børge, og Henrik Prip spillede den lumske Claudius.

© Peter Boel

Da vi spillede *Shakespeares Hamlet* for et års tid siden, var det svært af flere årsager. En af de store udfordringer var, at der er en million, der har lavet *Hamlet* før. Alle har en reference. Derfor prøvede vi at lave den på en ny måde. Det var udfordrende at stå og sige klassiske blankvers, når vi plejer at være de vilde og impulsive.

Hamlet var naturligvis kortet meget ned, og det samme gælder *Faust*, som vi arbejder med lige nu. Men sproget er det samme. Det kan man ikke ændre på uden at lave en total omskrivning.

Der er tale om kammerspil, når vi laver de store klassikere. Jeg læste oprindeligt *Faust* – og fattede ikke en meter af den. Jeg kunne godt følge med i, hvad der skete, men hvad det egentlig betyder, stod ikke klart for mig. Nu har teksten været igennem flere hænder. Noget af det er *Goethes* egen tekst, men der er lavet meget om – og skåret ned.

Du er glad for, at der er tale om helt nyudviklede forestillinger. Jeg synes, der er en tendens til, at der ikke bliver skrevet så meget dansk dramatik mere. Man dramatiserer gamle film, f.eks.

Jeg synes ikke, der er så mange gode, danske dramatikere i dag.

Der er nu en del! Når man f.eks. omplanter *Chaplins* film *Diktatoren* til scenen, har en dramatiker skrevet det helt om. Men på de store scener er der måske ikke så meget ny dramatik. Det handler også om, at det er svært at sælge.

Som situationen er nu, skal teatercheferne være virkelig opmærksomme på at sætte stykker op, der har et publikum. Sådan har det vel altid været – og især i de store rum.

I en sal som *Gasværket*, som min kone, *Pia*, har været direktør for, og som har 830 stole, skal der tænkes kommercielt. Det udelukker overhovedet ikke, at der laves kvalitet.

Og i øvrigt – når man, som *Østre Gasværk* gjorde sidste år, dramatiserer *Ken Folletts Jordens Søjler* for første gang i verden, så er der vel også tale om ny dansk dramatik, selvom det er en engelsk roman? Det er danske dramatikere, der har skrevet manuskriptet og en dansk komponist, der har skrevet musikken.

Jeg synes klart, at det er dansk dramatik!

Men det er også klart, at risikoen er mindre med hensyn til ny, dansk dramatik, når man har et mindre rum med færre pladser.

Forfatter, dramatiker og instruktør

Ud over at spille teater har du gennem alle årene også være forfatter, medforfatter, dramatiker og instruktør på mange forestillinger.

Jeg startede med at skrive til revyer i midten af 1990'erne. Først til *Græsted Revyen* og senere andre revyer rundt omkring i landet. Kort tid derefter blev jeg ansat til at skrive tv-satire til *Tv-Ansjosen*. Dette skrev jeg til i tre år sammen med et par andre forfattere. Det var en god skriveskole at gå i, for det skulle være hurtigt og effektivt. Det skulle være ordknapt og starte med et klart anslag. Og pointen skulle komme hurtigt. Man skulle ikke rundt ad en masse omveje.

Det at skrive drama handler blandt andet om ikke at skrive alt for meget. Man skal kunne stryge tekst og nøjes med at antyde. Drama må ikke være for overoplyst, hvor en roman er noget ganske andet. I en roman må man gerne sige en pointe mange gange og variere den. I teatret må du ikke sige en pointe mere end én eller halvanden gang. Ellers vil folk sidde og tænke: "*Jeg er jo ikke idiot!*".

Jeg har skrevet 5-6 dramaer, som f.eks. *Elsket og Savnet*, *Englehud*, og *En gang Hansen, altid Hansen*. De blev opført på *Sorte Hest*, og de to sidstnævnte har jeg også instrueret. *Englehud* var *Sorte Hests* 25-års jubilæumsforestilling. Sidst jeg instruerede var også på *Sorte Hest*. Det var *Strindbergs Faderen*.

Jeg har skrevet flere ting, men ikke så meget i de sidste 5-6 år. Jeg har ikke haft tid.

Det med at skrive og instruere er noget, du godt kan se dig selv gøre mere ud af, hvis du får mere tid.

Så absolut!

Strindbergs Faderen på *Sorte hest* blev instrueret af Henrik Prip, der også stod for scenografi og tekstbejdlelse. Rundt om Peter Gantzler (med uret ses): Elsebeth Steentoft, Simon Sears, Henrik Prip, Charlotte Fich og Silke Biranell.

© Jesper Blæsild

Roller på tv og film

En stor del af tidens tv-serier

Landsbyen, Hjem til fem, Charlot & Charlotte, Taxa, Edderkoppen, Skjulte spor, Hotellet, Rejseholdet, De Udvalgte, Hvor svært kan det være, Forsvar, Er du skidt, skat?, Krøniken, Absalons Hemmelighed, Forbrydelsen, Livvagterne, Album, Lærkevej, Borgen, Limbo, 1864, Det mindste kongerige i verden, Ditte & Louise, Gidseltagningen - m.fl.!

Du har været med i utrolig mange tv-serier siden 1991. En om året i gennemsnit. Ofte i biroller som journalist, betjent, læge, fuldmægtig, minister, jurist osv. – formelle roller. Men du har også lavet en del større roller indenfor et bredt spektrum spændende fra det hyggelige og morsomme til det psykologiske og barske.

Ingen, der har set *Rejseholdet*, glemmer vist den helt almindelige mand, *Ole Toft Hansen*, der i episode 8-9 fra 2000 myrder gamle damer, når han deler fodboldklubbens blad ud!

En stor del af mine tv-roller er kommet til efter 2000 bortset fra nogle mindre roller. På det tidspunkt havde jeg også lavet et par film, herunder *Idioterne*. Derfra fik jeg rigtig mange tv-roller. De fleste kom, efter at jeg havde rundet 40.

Vi har her et billede fra *Ole Bornedals* meget omtalte serie, *1864*, hvor du spiller kong *Christian IX*. Du ligner ham utrolig godt.

Europas svigerfar. Ja, jeg synes også, maskeringen er meget vellykket. Jeg synes i øvrigt, at serien er vældig flot. Den havde nogle meget personlige vinkler på de historiske personer. Instruktøren, *Ole Bornedal*, havde truffet nogle modige valg, så det var ikke bare en neutral gengivelse af historien. Der findes ikke drama, som er helt neutralt. Hans bud på en person som *Monrad* er da voldsom, men alle vidste vel på forhånd, at *Ole* ville vinkle karaktererne skarpt. Der var to kritiske flanker bagefter. Dem i *Dansk Folkeparti* var især meget vrede på os, fordi de mente, serien havde politisk slagside.

En anden flanke påstod, at serien var dårligt lavet. Ingen af delene er jeg enig i. I øvrigt er *Ole Bornedal* en nær ven, så jeg er måske ikke helt neutral.

Sammen med Bodil Jørgensen i *Smukke Mennesker* af Mikkel Munch-Fals.

© Christian Geisnæs

Over 30 film i et kvart århundrede

Idioterne, Små Ulykker, Okay, Direktøren for det hele, Lille Soldat, Kandidaten, Lærkevej, Smukke mennesker, ID:A, Skytten, Kartellet, Mens vi lever – og rigtig mange flere. Lidt samme mønster med lidt formelle biroller og så roller med mere mulighed for udfoldelse af dit talent. Vi har allerede nævnt *Mens vi lever*, hvor du spillede en vigtig rolle. Desuden spillede du en fin rolle i Mikkel Munch-Fals' dejlige, men måske lidt oversete film *Smukke Mennesker*. Bodil Jørgensen spillede en stor rolle sammen med Sebastian Jessen, som vi for kort tid siden havde besøg af i *Glostrup Bio* i forbindelse med *Mens vi lever*.

Min filmdebut var i *Skat, det er din tur* (1997), men jeg regner mere *Små Ulykker* (Annette K. Olesen, 2002 /red.) for mit film-gennembrud, hvis jeg nogensinde har haft det.

Du var da også med allerede 1998 i Lars von Triers dogmefilm, *Idioterne*. På billedet ses du siddende i en kørestol oppe i et træ. I løb også mere eller mindre afklædte rundt og agerede "spassere" for at prøve noget af. Du spillede læge.

Det må have været en speciel oplevelse?

Det var sjovt!

Det var på en måde mere teateragtigt end filmagtigt at lave den film. Vi havde mod sædvane for film et langt prøveforløb, inden der kom kameraer på. Dogme-reglerne indeholder nogle meget frigørende ting for os, der spiller rollerne. Bl.a. det med, at kameraet følger os i stedet for, at vi skal placere os i forhold til kameraet. Meget lidt teknisk på en måde og ingen lamper, man skal placere sig i forhold til. Der er ikke det sædvanlige krav om, at du pludselig skal springe ind foran kameraet og være god.

Dogme er et opgør med stive regler og fastlagt spillestil. Også med hensyn til manuskriptet er der tale om et oprør mod den amerikanske skrivemåde.

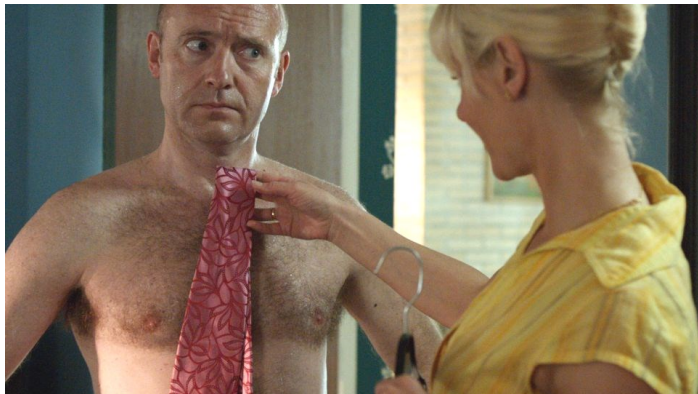
Filmen indspillede fortrinsvis i en stor villa i *Holte*, og optagelserne var egentlig som en stor lejrskole.

Vikaren fra 2007 – her har vi Ole Bornedal igen.

Vikaren var jeg også med til at skrive manuskript til.

***Lærkevej* både på tv og som film. Der er vi ovre i noget mere komedieagtigt.**

Det var nok en komedie, men serien handlede om selvmord, mord, medlidenhedsdrab, alkoholisme, hævn, jalousi, ensomhed, mobning, skilsmisser, livskriser. Alttså om de dybeste og tungeste emner, der findes. Men altså med en lystspilagtig grundtone.

Lærkevej. Her ses *Henrik Prip* sammen med en af sine utallige "filmkoner", *Anette Støvelbæk*.

TV2 © Per Arnesen

Serien handlede om noget væsentligt hele tiden, og den var sjov at spille.

Lærkevej lavede vi på tv i to sæsoner og håbede på en tredje sæson, som af uransagelige årsager ikke blev til noget. Så lavede vi en film i stedet for.

Sommerfugleeffekten

Klokken er blevet hen ad middag, og operatøren og passerne i caféen er mødt op for at gøre klar til *SeniorBio* kl. 13: *Mordet i Orientekspresen*. *SeniorBio* er et af biografens mange tilbud. Ud over, at billetten er lidt billigere, er der gratis kaffe til alle. *Henrik Prip* og interviewereren lister op i møderummet på 1. sal for lige at runde historien af i fred og ro.

At røre bare en lille streng i ét menneske

Du har sagt: "*Jeg vil gerne nå ud og ændre bare ét menneske i publikum en lille smule. Hvorfor skulle man ellers stå og skabe sig på scenen, hvis ikke det er for at række ud og berøre?*". Det er ikke nok, at folk bliver underholdt?

Underholdning er mange ting! Men ja, det er store ord at bruge, og sådan har vi i faget det vel alle sammen. I nogle roller er det naturligvis meget svæ-

Sommerfugleeffekten er forestillingen om, at et sommerfuglevingslag på den ene side af kloden kan starte en orkan på den anden side. Vingslaget kan teoretisk igangsætte en påvirkning, der fortsætter og forstørres i det uendelige.

Teorien er formuleret af videnskabsmanden *Edward Lorenz* i begyndelsen af 1960'erne. Han arbejdede med vejrmønstre og fandt ud af, at nøjagtig samme måling gav forskelligt udslag fra dag til dag. At selv bittesmå forandringer i udgangspunktet for modellens beregning gav et helt andet resultat. Sommerfugleeffekten er en del af kaosteoriene.

rere end i andre, men der skal da være en årsag til, at man står der. Både på scenen, tv og det hvide lærred. Man vil vel gerne huskes og række ud. Lige røre ved en lille streng i bare ét menneske.

Hvis der bare er en ud af hundrede tusind, som efterfølgende er præget af oplevelsen på en positiv måde, giver det mening. Måske går dette ene menneske ud og laver en ændring i sit liv og med sig selv, så har man da ændret verden en lille bitte smule. Man skal bare tro på sommerfugleeffekten.

Nogen gange er det svært, hvis det er sådan en funktionsrolle. Men mange gange er der mulighed for, at jeg kan lægge modsætninger ind i karakteren. Sådan som det jo er i os mennesker.

Min karakter i *Mens vi Lever* f.eks. er både en idiot og en alkoholiker. Men han er også et offer for sine svagheder og den sorg, han har været igennem. Hans kone er død, og hans søn vil ikke vide af ham. Han kan i stort omfang undskyldes for sit svigt. Der er altid en rækkevide i en karakter, som man skal have med. Et forsvar for karakteren om du vil.

Også f.eks. ham med fodboldbladet i *Rejseholdet*. Han er også forklaret i og med, at han havde et meget svært forhold til sin mor.

Man skal kunne udlevere en karakter, men man skal samtidig forsvare den. Det kræver, at man lægger mange lag ind i karakteren. Man skal egentlig bare bestræbe sig for at fremstå som et menneske. Det er dét, vores fag drejer sig om. Troværdighed. Så enkelt er det. Men det er også det sværeste.

Jeg er ikke sikker på, at jeg kan alt som skuespiller, men jeg føler mig hjemme i faget. Jeg har været heldig med mange ting. Jeg har aldrig manglet arbejde, og det meste, jeg har været med i, har jeg kunnet stå inde for.

Jeg opdagede hurtigt, at jeg kedede mig meget, når jeg stod og lavede noget, jeg ikke følte særligt for.

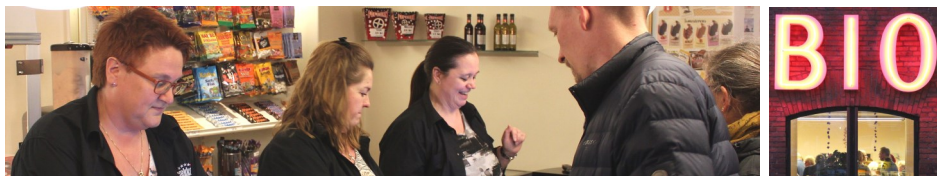
Så ville jeg hellere lave noget helt andet, for så vigtigt var det ikke for mig at være skuespiller.

Selvfølgelig skal der også brød på bordet, men jeg synes, jeg har haft rimeligt held med at styre mit arbejdsliv henimod noget, der har givet mening for mig.

Og når det giver mening, er det det bedste job i verden.

For mig, i hvert fald.

Glostrup Bio

En travl og munter arbejdsplads

De synlige af de aktive

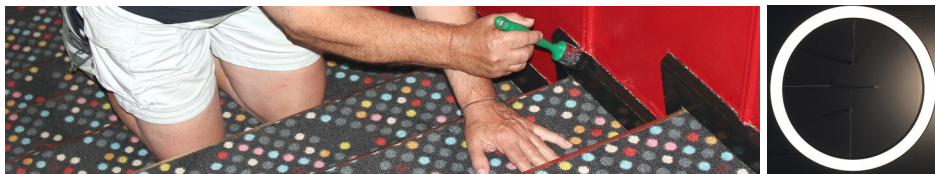
Glostrup Bio er faktisk en større arbejdsplads i bymidten. Der er bare ikke så mange på arbejde ad gangen, og bortset fra biograflederen får de ikke løn for det. Blandt *Sofarækkens* ca. 600 medlemmer er ca. 90 aktive i biografen.

Til en almindelig film er der normalt to fra **Cafégruppen** bag skranken og en fra **Operatørgruppen**, der afvikler film og tjekker billetter. Caféfolkene står ud over billetsalg og kiosksalg for let rengøring og oprydning i det omfang, det kan nås mellem filmene. Der er også en del at passe med hensyn til vaserne, der skal være pænt opstillede og altid friske.

Operatørerne har ud over at vise film også en opgave med at forberede dem. Til hver film laves en playliste, der styrer hele afviklingen af reklamer, trailer, film samt lyset i salen og lydstyrken. Dagens operatør skal stort set bare trykke på en knap, passe diverse døre og tænde og slukke. Operatørerne skal imidlertid også kunne håndtere lys, lyd og præsentation fra pc ved koncerter, foredrag og lignende - herunder f.eks. mikrofoner.

Det er i sig selv noget en opgave at sikre, at der altid er tilstrækkelig bemanding, også når der er mange film på en dag. Ud over de ordinære filmforevisninger er der gode tilbud som *SeniorBio* og *BabyBio*. Der er ofte særlig trængsel i caféen, når der er besøg af personaleforeninger, hvor der er popcorn, slik og drikkevarer til alle med i tilbuddet. Ti søndage i sæsonen er der *OperaBio* med det bedste fra *Metropolitan Operaen* i New York.

Desuden er de aktive på arbejde, når biografen er stillet til rådighed for skoleklasser, foreninger, erhvervsvirksomheder og institutioner.

Hertil kommer de tre foreninger, der har base i biografen, og hvor det til dels er de samme aktive, man møder, når der er gang i den. Det er *Glostrup Filmklub for Børn og Unge*, *filmklubben Bogart Bio*, og *Glostrup Kulturhus*.

Hermed er omtalt de af biografens aktive, du som publikum i almindelighed møder. Der er imidlertid *mange* flere opgaver, der for en stor dels vedkommende løses af aktive, der har flere jobs i biografen.

De ses bare ikke helt så ofte.

Alle de andre arbejdsgrupper

Ud over **Operatørgruppen** og **Cafégruppen** er der en række andre faste grupper, der tager sig af forskellige opgaver. Derved spares ikke alene en masse penge, der sikres også en ensartethed og kontinuitet, som er en del af biografens særpræg.

Biografen benytter lokale håndværkere og specialister i vid udstrækning. Men en masse større og mindre opgaver klarer de aktive selv. Det sørger **Servicegruppen** for. Gruppen, der består af en håndfuld fingernemme herrer, tager sig af mindre reparationer og fornyelser, men de er også med, når de professionelle gennemfører større renoveringer i f.eks. sal eller foyer.

Arrangementsgruppen tager sig af de særlige begivenheder. Det kan være en premiere eller forpremiere med særlig festivitas, eller det kan være de to årlige fester, hvor de aktive fejrer sig selv under beskedne former.

Både publikum og aktive skal helst opleve biografen som et festligt sted.

It-gruppen har ansvaret for biografens pc'er og telefoni, ligesom den skal have fingeren på pulsen med hensyn til al den teknik, der skal benyttes ved filmvisning og f.eks. koncerter.

Formidling tager sig af alt det, som biografen og foreningerne omkring den ønsker at fortælle omverdenen. Det vil bl.a. sige oplysninger på biografens hjemmeside, sociale medier, nyhedsbreve og indlæg i lokale blade samt trykte programmer og biografens egne plakater. Desuden står gruppen for dette medlemsblad og informerer internt de aktive om livet i huset.

Bladuddelergruppen cykler ud med medlemsbladet og sparer derved en masse porto.

Medlemsadministration holder styr på foreningens ca. 600 medlemmer og sørger for, at disse får medlemskort - og betaler for det. Gruppen **Økonomi** har ansvaret for at overvåge og rådgive i forbindelse med foreningens økonomiske forhold. Endelig er der **Repertoire-principgruppen**, der har til opgave at vurdere repertoiret og at formulere principper fra valg af repertoire.

Ledelse og koordinering

Biograflederen er biografens administrative og filmkyndige midtpunkt. Hun tager sig af kontoret og sørger for forsyninger af alt fra popcorn til premierefilm. Hun er derfor velorienteret i filmbranchen og fungerer ligeledes som sekretær for flere af de mange møder, der finder sted på 1. sal.

Bag foreningen, biografen, biograflederen og de mange arbejdsgrupper er der en bestyrelse på syv medlemmer, hvoraf de to er udpeget af *Glostrup Kommune*, og en ledelse, der består af seks medlemmer.

Udvikling & Koordinering er et forum med deltagelse af ledergruppen og alle gruppeformænd. Her diskuteres tværgående emner, der kan indstilles til videre håndtering i ledelsen.

En travl og en munter arbejdsplads.

